

soleiðis, at vit ekki sóust ov lætt, um nakar skuldi komið.

Eg tók um hana, og hugdi inn í hennara myrku og glaðu eygu. Eg sá það, sum eg elskaði at siggja. Hon var forelskað. Hon elskaði meg og vildi hava meg. *Meg!* Það var sum ein dreymur.

Av takksemi mussaði eg hana varliga, varliga, úttan at missa sambandið við eyguni. Hetta var eisini nakað, eg ekki hevði vitað, hvat var. Kærleiki. Eg hevði ofta friggjað fyrr, men ekki so fint og varliga og kensluliga. Bara við munnum Aldrin við eygunum.

- Eg elski teg, teskaði hon.

- Eg elski eisini teg, svaraði eg.

I sangum, í filmum, í bókum - so óendaliga ofta hevði eg hoyrt og lisið hosi try orðini. Men eg hevði aldri skilt tey. Eg hevði aldri skilt, hvi tey vóru so óluksaliga tydingarmikil.

Nú skilti eg tað betur enn nakar. Síðani eg hevði mott Mariu, vóru hasir pillbýttu poppsangirnir blivnir til størsta skaldskap.

- Eg elski teg, segði eg einaferð afturat, og sougu okkara kroppar seg fastar hvor í annan og kenslurnar sluppu at liva og renna frítt.

Men knappliga sleit hon seg leysa, og setti seg upp. Úttan at hyggja uppá meg loysti hon beltið hjá mær, og spakuliga og tigandi sum var tað ein serlig gáva, hon pakkaði upp, dró hon buksurnar so langt niður sum neyðugt. Hvat nú? *Ætlaði hon at... Her?*

Við einum frekum smíli og framvegis úttan at hyggja uppá meg, tok hon so eina hit upp úr minum reyvalumma, og rullaði hana spakuliga uppá. Men eg hevði ekki koyrt nakra hit í lunnan, áðrenn við fóru!

- Á titt lúnska beist, segði eg og smiltist uppá hana og kendi hvussu forelskið blussaði upp í mær.

Hon svaraði við at seta seg tvørturum meg. Kjólur var so víður, at hon væl kunði fjala tað, sum fjalað skuldi, um onkur skuldi komið.

Men skuldi hon ekki... nei! hon var slett ekki í trusslum! Og hon var longu deiliga vát og... hon hevði alla tíðina ætlað hetta!

- Á titt naiva neyðardýr, segði hon so, og tók lætt í kjálkan á mær. - Tú mást ekki lata teg forfara so lætt.

- Tað kemur ann uppá hvor tað er, sum forforir, svaraði eg, og setti meg upp og kroysti hana innat mær og merkti hvussu hon seig meg uppi seg.

Úti í frískari luft. Á alljósum degi. Púra opið og samstundis so intimt og innligt, sum tað kundi vera.

Sólin gav ollum ein so vinarligan dóm, og hon hitaði tað litla lotið, sum lætt og blidliga kundi okkum báðum og grasinum og sóljunum og steinum og fuglunum og einum báti á fjórðinum og eisini Nólsoynni, sum eins og ein gomul boga blið og tolin lá og ansaði eftir, at einki skuldi óróga hennara litla reiður og hennara ungar.

Það var, sum sótu vit mitt í eini vakrari mynd. Alt passaði so væl saman. Alt hoyrði til - eisini vit bæði. Vit vóru ungarnir hjá boguni. Tað var fyrst og fremst okkum, myndin var av

Það var í hesari rammuni, vit vóru skapt til at elskast.

Maria var meira min enn nakrantíð. Og eg var hennara. Vit vóru ekki bara tvey, sum hoyrdu saman, men tev, sum hoyrdu saman. Og livið kysti okkum. Tað var fullkomið.

Vit hildu um hvor annan og lotu okkum spakuliga smelta saman til eina organismu, sum við smáum, seigligum, men intensum rorslum andaði tann kærleikan í seg, sum hon livið av.

So sveimaðu vit avstað saman.

Maria styrði rorslunum og ansaði eftir at vit vóru verandi eitt, lika til nattu. Í nokur fá sekund tok alt vald á okkum, og hvorki hon ella eg kundu ansa eftir nokrum meira.

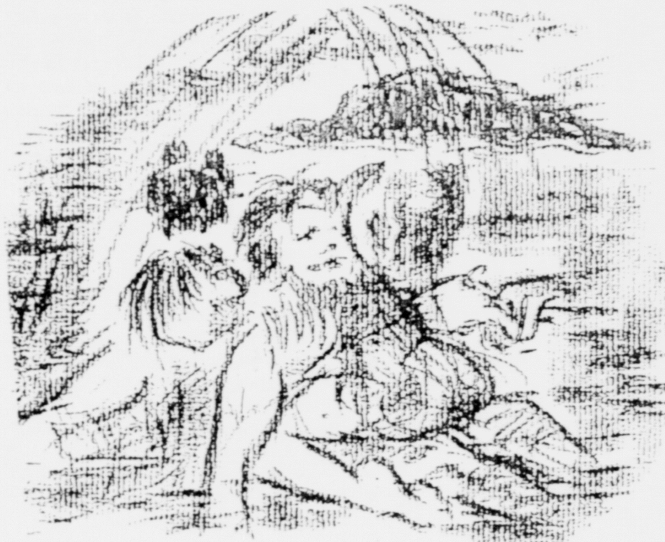
Tann nýggja organisman royndi knappliga at liva alt livið upp á ein gang. Toygdi seg út eftir ævinleikanum,

spældu við tarabloðini. Drógu tey varliga til sín og skumpaðu tey frá sær úttan kortini at sleppa teimum heilt. Blidliga argandi; aftur og fram, aftur og fram.

Og í minum nakka foldi eg andadráttin hjá Mariu, sum á sama hátt rólga spældi við mitt leysa hár. Blásti tað frá sær, og dró tað varliga at sær. Tolið, kerliga og kitlandi erotikskt.

- Sólin sær so nógv forelskað por - men hon sær næstan aldri tað tey elskast. Vit hava helst givið henni eitt gott upplivsi í dag, segði Maria, tá vit hoydu ligið soleiðis eina goða lotu og droymt okkum burtur saman.

- Ja, stakkalin, viðhvort kundi hon óvíváð hugsað sær at verið við til eitt sindur meira. Tað er helst ofta við ringum tannabiti, at hon má sleppa takinum um kvöldið, svaraði eg.

sjalvari sæluni. Og hon rakk henni. Og kysti hana. - Men hon toldi tað bara eina evarska litla lotu. So fekk hon krampa av andaneyð, og lika so ósjónliga sum hon var komin, fjarðaði hon burtur úr verðini aftur.

Spakuliga loysnaðu okkara kroppar hvor frá øðrum. Sum ein kappróðrarmanning eftir ein olavsokusigur, sótu vit eina lotu og lotu vitnið renna á okkum aftur, meðan vit útlitvað og tigandi froddust um tann sigur, okkara liv var blivið til.

Við afturlætunum eygum og einum litlum, men sigandi smíli um varrnarar - lukkuliga mett av gleði og kærleika - legði Maria seg niður í grasið at njóta ta sotu móðina, sum kom aftaná. Hvor muskul og hvor spong í henni hvíldi, og hon sá so mild og friðsæl og trygg út sum eitt sovandi barn.

Okkara kroppar vóru loysnaðir, men í kvírruni, sum mjúkliga ballaði okkum inn í sín reinleika, runnu sálirnar nú saman.

Eg legði meg hjá henni við hennara bróstum sum koddá, og hon legði armarnar um meg.

Hugtikin lurtuði eg eftir hennara hjarta, sum klárt og taktfast, men so spakuliga at tað ekki breyt ta vökrum tognina, teskaði mær sín kærleika.

Niðri við sjóvarmálan sá eg tær smáu, mildu aldurnar, sum góðsliga tutlandi

vit tosaðu leingi - men ekki um nakað. Vit likasum kindu hvor øðrum við orðunum. Innihaldið hevði ongan tyding. Orðini bara knyttu okkum saman. Tey merktu einki úttan at vit vóru forelskað. Tey vóru sum mussar. Sum smáir dropar av kærleika.

Fyrr hevði eg altíð verið bangin fyri, um eg nú bar meg rætt at, tá eg var saman við gentum. Um tað eg segði var hósandi. Um tær hildu meg vera óframligan. Ella ósmæðnan. Hvussu eg sa út. Hvussu hárið var, hvussu klæðini vóru. Og tá tær sóu gott út, var heilt galið. Tá bleiv eg so nervosur, at eg væl keði á mær, at eg bar meg býtt at. Eg kendi meg láturligan. Og so bleiv eg meira nervosur.

Nú hugsaði eg ekki um nakað sovandi. Eg kendi meg so rólga og tryggan, sum eg ekki hevði gjørt í langa tíð. Hon elskaði meg jú. Tann, sum eg elskaði, elskaði meg. Akkurát sum eg var. Eg var *lukkuligur*. Og tað var eisini eitt orð, eg ekki hevði hildið havt nakra serliga meining fyrr. Nu upplivdi eg tydingin av tí. Og eg vildi bara liggja her og njóta at uppliva tað. Njóta at vera einsamallur saman við Mariu, úttan at órógvast av nokrum.

- Á, sum hetta er deiligt. Tað er, sum um vit eiga alt. Bóðanes, segði eg.

- Jamen tað gera vit eisini, segði hon. So leingi sum eingin annar kemur, er

tað okkara. Tann sum dugir at njóta náttúruna, eigur hana. Og í lotuni eru tað bara vit, sum njóta Bóðanes.

- Eg vóni ekki at nakar kemur, segði eg og mussaði hana og legði meg á ryggin við siðuna av henni.

Ikki fyrr enn tað legði eg til merkis, at hann dró á luftina. Lotið var blivið harðari, og hevði ríkið fleiri skyggi inn á himmalin. Sólin naddi akkurat at siga okkum báðum og einum goðum degi farvæl áðrenn eitt stórt, myrkt skyggi legði seg fyri hana. "Tað var deiligt at siggja tykkum í dag - men nú fái eg ekki verið við meira", heilsaði hon okkum sorgblítt, áðrenn hon hvarv aftan fyri skyggið.

Og hon var ekki meira enn horvin, so merkti eg teir fyrstu regndroparnar. Tað sást á luftini, at eitt grovt æl var á veg.

Nu var alt óvítligt!

- Á skit! segði eg og reisti meg. - Men tað var kanska eisini í so nógv at vænta sær ein heilan dag við sol í Foroyum.

Eg fór niðaneftir og legði ekki til merkis, at Maria bleiv sitandi.

- Niclas! rópti hon aftan á mær.

- Ja? Kom avstað við tær, vit verða á kroppi.

Ælið var byrjað, men hon reisti spakuliga og gekk so rólga yvir til min, sum hevði hon ekki lagt merki til tað.

- Ikki fara, segði hon lægmælt, biðandi.

- Ikki fara? Tað regnar!

- Ja. Og hvat so? Ert tú bangin fyri at bliva vátur?

- Tú kanst ekki meina at vit skulu verða verandi her og gera okkum vat.

Hon svaraði ekki, men hugdi at mær við halvopnum, dovnum og tolandi eygum.

So teskaði hon.

- Veist tú hvat, Niclas - eg eri longu vát.

Eg royndi at svara við einum litlum, umberandi smíli, men hon druknaði tað í einum vátum mussi. Heitum og longum og krevjandi.

So tók hon hendurnar um mitt andlit, og hugdi langt inn í eyguni á mær.

- Regnið er einki at ræðast, Niclas. Bara lat tað regna. Lat okkum bara bliva vát. Ikki lata regnið kova nakað. Latið okkum heldur njóta tað sum eitt pikant kryddari. Tað ber væl til.

Sum fyri at visa mær at tað væl bar til, lat hon eyguni aftur, vendi andlitinum uppeftir, og lat regndroparnar renna niður eftir enninum, kjálkunum, hálsinum, og inn undir tann ljósa kjólun - inn til hennara naknu bróst. Samstundis dró hon ta frisku luftina djúpt niður í seg, sum next hon smakkin av henni.

Tá hon til endans læt eyguni upp og hugdi uppá meg, var hon heilt broytt. Girðin lýsti av henni, og tað var eitt bleytt og kensluborið, men samstundis krevjandi eygnakast, hon sendi mær.

Eg gloymdi alt um at fara at kroka fyri ælinum. Skuldi eg kroka fyri nokrum, var tað ælinum av teimum kenslum, hon lat renna oman yvir meg. Men tað var longu ov seint. Eg slapp ongan veg.

Sum ein eiturkoppur spann hon meg

